

Učenci 3. razreda so šli čez Pohorje. Na dvodnevem pohodu sta jih pospremila PLV in mentor iz matičnega društva, ki sta v PD Zabukovica sprejela učence Podružnične šole Liboje. Pohodnike sta seznanila s planinstvom.

Najmlajše iz Podružnične šole Liboje je **Srečko Čulk st.**, PLV, sprejel na Šmohorju v planinsko društvo.

Na jesenskem Živ-zavu na šoli so planinstvo predstavili PLV in MV iz društva.

Udeleženci desetdnevnega tabora, ki je bil lani od 2. do 12. julija na Pokljuki, so svoje vtise opisali v biltenu Pokljuka '95. Skupaj so taborili mladi iz PD Zabukovica, Braslovče in Vinska gora in skupaj so opisali svoje vtise v Biltenu.

Jana je opisala izlet na Uskovnico, Andrej je opisal, kako je bilo, ko so šli k Blejski koči, lepi so bili vtisi ob vzponu na Triglav. Povzpeli so se na Viševnik, bili so v Vintgarju, na Bledu je njihova medicinska sestra s planinskimi imenim Mica padla v jezero itd. Imeli so intervju z **Ernestom Stoklasom**, članom GRS.

Večina udeležencev je v eni, dveh vrsticah opisala vtise o taboru. Poglejmo, kaj je zapisal Dejan:

»V taboru nam je bilo lepo, še bolj na turah. Čez Triglav ga ni, čeprav sem mislil, da zaradi vse preveč poškodb, tudi padca s postelje na Planiki (tu smo prespali), ne bom prišel do vrha.«

Vsi so dobili planinska imena.

Bilten potrjuje, da je tabor lepo uspel.

Franc Ježovnik

Mladinski odsek PD Domžale

Za uvod v šolsko leto 1995/1996 je Mladinski odsek pri Planinskem društvu Domžale na ekološkem papirju v 500 izvodih izdal brošurico »Gremo skupaj v hribe«.

Povabilo k branju je napisal načelnik MO **Aleš Peršolja**, ki je takoj na začetku napovedal še kakšno podobno izdajo. Mladinski odsek vabi k vpisu v osem planinskih skupin, ki delujejo na štirih šolah in v okviru Planinskega društva (Gorniška šola za učence vseh osnovnih šol).

Osrednji del brošurice je namenjen predstavitvi letošnjih izletov, ki jih odsek pripravlja vsako tretjo soboto v mesecu. Posamezne planinske skupine pripravijo ob teh izletih še dodatne izlete. Cilji izletov v tem šolskem letu so Storžič, Cicelj, ogled Pokljuške luknje in prečenje Pokljuke do Vodnikovega razglednika, v decembru pa je bil izlet v neznanu. Letos si bodo člani PS lahko ogledali znamenitosti Kamniške Bistrice, se povzpeli na Krim, Uršijo goro in Planino Koren ter Golico. Za konec sledi še povabilo k udeležbi na poletnem taboru.

Ker se na odseku zavedamo, kakšnega pomena je dobro sodelovanje s starši, smo jim namenili članek o prijajah in pripravah na izlet. Seznanjamo jih s pomenom prijavnice za izlet, o težavah, ki nam jih povzročajo nepravočasne prijave (tako težko zagotovimo dovolj vodnikov) ter o opremljenosti otroci uporabljajo na izletih, da bo hoja varna in prijetna. Na koncu je dodan še seznam opreme, ki ga lahko starši izrežejo in prilepijo v Dnevnik mladega planinca in planinke.

Dejavnost MO je seveda namenjena mladim, zato so v brošuri objavljeni tudi utrinki z različnih izletov in akcij, ki so jih napisali udeleženci in člani planinskih skupin. Da je MO močno vpet v dejavnost društva, priča tudi povabilo k obisku Domžalskega doma na Mali planini.

Brošurico so pripravili **Saša Roškar, Aleš in Borut Peršolja**, ilustracije pa so vzete iz dnevnika Mladega planinca, ki je last **Metoda Južne**.

Posebno pomembna opomba:

Založniška dejavnost posameznih mladinskih odsekov in planinskih skupin je zares pestra in obširna. Ob posluhu urednika za literarne prvenice in umotvore mladih se trudim, da bi vsako takšno reč predstavil bralcem Planinskega vestnika.

Zato naslavljam avtorjem različnih papirnatih tigrov naslednjo željo:

Vsako glasilo naj vsebuje naslov, uredniški odbor in avtorje, datum izdaje in založnika oz. zakladnika. Če je gradivo bogato dokumentirano s fotografijami, je prav, da

napišemo tudi avtorja fotografij. Le tako bo zgodovinski spomin bližji objektivnosti, ko bodo znanamci čez stoletje ali dve brskali po PV.

Časopise in biltenne pošljite na naslov MK v dveh izvodih (enega za seciranje, en izvod pa bomo shranili v knjižnici).

Borut Peršolja, MK PZS

društvene novice

In memoriam: Jože Kovačič

Mariborski planinci in umetniški fotografi so izgubili enega izmed svojih najbolj vnetih članov: v 84. letu je za vedno zaspal častni član PD Maribor Matica in Fotokluba Maribor, katerega soustanovitelj je bil. Z Jožetovo smrtjo se je končalo neko obdobje umetniške planinske fotografije na slovenskem Štajerskem.

Jože Kovačič je v avstrijski Radgoni, današnjem Bad Radkersburgu, 18. marca 1912 zagledal luč sveta. Odločil se je za poklic fotografa. Potem ko je po koncu prve svetovne vojne med slovensko in avstrijsko Radgono nastala državna meja, se je bil Jože z očetom in mamo prisiljen preseliti v na novo nastalo državo na desnem bregu Mure, saj so njegovo družino in tudi njega samega — neboljjenega fantiča — nemški nacionalisti zmerjali z »windischer Hund« (slovenski pes); Kovačiči so bili tarče nenehnega šikaniranja.

Jože je v Mariboru pognal korenine. Tu si je ustvaril dom, tu je našel življenjsko družico Mileno, in ker sta oba neizmerno ljubila gore, sta skupaj opravila brez števila tur. Skorajda ne bi našli pomembnejšega slovenskega vrha, kamor se ne bi bila povzpela; posebne Jožetove pozornosti pa sta seveda bila deležna Pohorje in Kozjak, gorstvi blizu njenega domovanja. Goram pa sta se s svojima družinama za vselej zapisali tudi Jožetovi in Milenini potomki — hčerki Urška in Metka.

Jožetu je bil na vseh planinskih poteh stalni zvesti spremljevalec fotoaparata. Jože je znal iz že tako prelepe narave izluščiti še kakšno posebno lepoto, neko izjemno mikavnost — in to je prestregel v svoj objektiv. Tako so nastale umetnine, ki jih je mojster razstavil na skoraj sto razstavah v domovini in širnem svetu — celo v Indiji in Južni Ameriki, šest samostojnih razstav pa smo imeli priložnost občudovati tudi doma, zadnji leta 1991 v mariborski Fotogaleriji Stolp in leta 1992 v razstavišču Ludvik na Osnovni šoli Ludvika Pliberška v Mariboru.

Jožetu sta iz časov šolanja ostala v posebno lepem spominu dva pedagoga: **Ivan Šumljak**, ki je bil Jožetov prvi slovenski učitelj sploh, širši slovenski planinski srenji pa znan kot »oče Slovenske planinske transverzale«, in pa gimnazijski ravnatelj **Josip Tomiňsek**, takratni urednik Planinskega vestnika. Pokojni Jože je večkrat poudaril, da mu je dal ravnatelj Tomiňsek kot dijak »nekajdnevni dopust«, da je za Planinski vestnik poslikal Savinjske in Kamniške Alpe.

Kasneje se je Jože zapisal tudi med alpiniste: skupaj s soprogo Mileno sta plezala v Visokih Turah, Dolomitih, Stubaiskih in Ötztalskih Alpah in drugod.

Tako velik opus umetnij, nastalih z izjemno pretanjenim občutkom za tisto najlepše, kar že nam, povprečnim planincem, umetnikovemu očesu pa še posebno, ponuja čudovita narava, seveda ni ostal nezapazjen v očeh javnosti, mojstrom umetniške fotografije pa sploh. Tako je Jože Kovačić že kot dvajsetleten mladenič — leta 1932 — na razstavi umetniške planinske fotografije na

Sušaku prejel prvo nagrado za svojo sliko Pohorski gozd, leta 1957 so mu v Švici podelili naziv umetnik-artist, medtem ko sta ga mariborski Fotoklub in PD Maribor Matica izvolila za častnega člana.

S svojimi umetninami je Jože Kovačić sodeloval v knjigi **Pavla Kunaverja** Breze in vrhovi, njegove slike krasijo tri izdaje planinskega vodnika Kamniške in Savinjske Alpe ter vodnik Po gorah severovzhodne Slovenije, z njimi je bogatil Planinski vestnik, redno je sodeloval v nemškem planinskem koledarju *Boldigs Alpenkalender*, lani pa je izšla njegova fotomonografija *Od pohorskih frat do savinjskih vrhov*, kar je v bistvu Jožetovo življenjsko delo, saj je nastajalo prek petdeset let.

Jožeta Kovačića ni več. Ostalo pa je na tisoče umetnij, njegovih posnetkov, ki bodo še desetletja razveseljevali ljubitelje umetniške gorske fotografije.

Milan Cilenšek

V spomin Karlu Benkoviču

Karel Benkovič je 19. julija 1993 odkril spominsko ploščo na Kendovi hiši v Kamniku, kjer je bilo tega dne leta 1893 ustanovljeno PD Kamnik

Življenjska pot **Karla Benkoviča** kot planinca in kot človeka, ki se je dobesedno razdajal, je bila izredno bogata, vsestransko uspešna in hkrati naporna. Rodil se je 20. septembra 1912 v Kamniku. Tu je preživel svoja mladostna leta. Osnovno šolo in uk za mizarkega pomočni-

ka ter nadaljevanje izobraževanja na srednji delovodski šoli je uspešno dokončal. Vključil se je v lesarsko stroko. Skoraj celo delovno dobo je bil zaposlen v Stolu v Kamniku. Sposobnost in vztrajnost pri delu sta mu omogočili napredovanje do najbolj odgovornih delovnih mest. Bil je obratovodja, tehnični vodja in svetovalec.

Rojen je bil v veliki krmečki družini in od tu tudi izvira njegova ljubezen do narave; zlasti se mu je priljubil gorski svet. Številni obiski v najbolj zahtevne smeri so ga kalili v zavestnega in izredno poštenega planinca. Že mlad se je vključil v organizirano življenje Planinskega društva Kamnik. Od leta 1931 dalje je bil neprekinjeno povezan z delom planinske organizacije. Med vojno je bil pristaš NOB in je bil v partizanih. Takoj po vojni se je ponovno vključil v planinstvo. Vsak prosti trenutek, ki mu ga je dopuščala zaposlitev, je izkoristil za ogledovanje gor in za organizirano delo. Zelo pomembno je bilo njegovo angažiranje v skupini mladih planincev med obema vojnoma. V tem času je postal član odbora planinskega društva in je s svojim vplivom krepil vlogo in načela planinske organizacije. Prav po tej zaslugi je planinstvo na Kamniškem postajalo vse pomembnejše. Poleg organizacijskih dolžnosti, ki jih je vedno opravljal zelo dosledno, in poleg številnih obiskov gora je dalj časa sodeloval tudi pri reševanju ponesrečencev v gorah. Bil je član Gorske reševalne službe.

Takoj po vojni se je zavzemal za obnavljanje planinskih postojank, s katerimi je gospodarilo Planinsko društvo Kamnik. Delal je pri gradnji žičnic na Kokrsko in Kamniško sedlo, pri obnovi koč, pri urejanju Starega gradu, pri prenavljanju sedanjih društvenih prostorov itd. Nobena akcija ni šla mimo njega. Kot organizator in kot neposredni udeleženec v akcijah je znal pridobivati ljudi. Zaupanje in pridobljeno znanje je znal uspešno usmerjati v aktivnosti društva. V tem času mu je Planinsko društvo zaupalo mnoge pomembne dolžnosti v odborih in komisijah. Naložena mu je bila tudi najpomembnejša dolžnost — dolž-